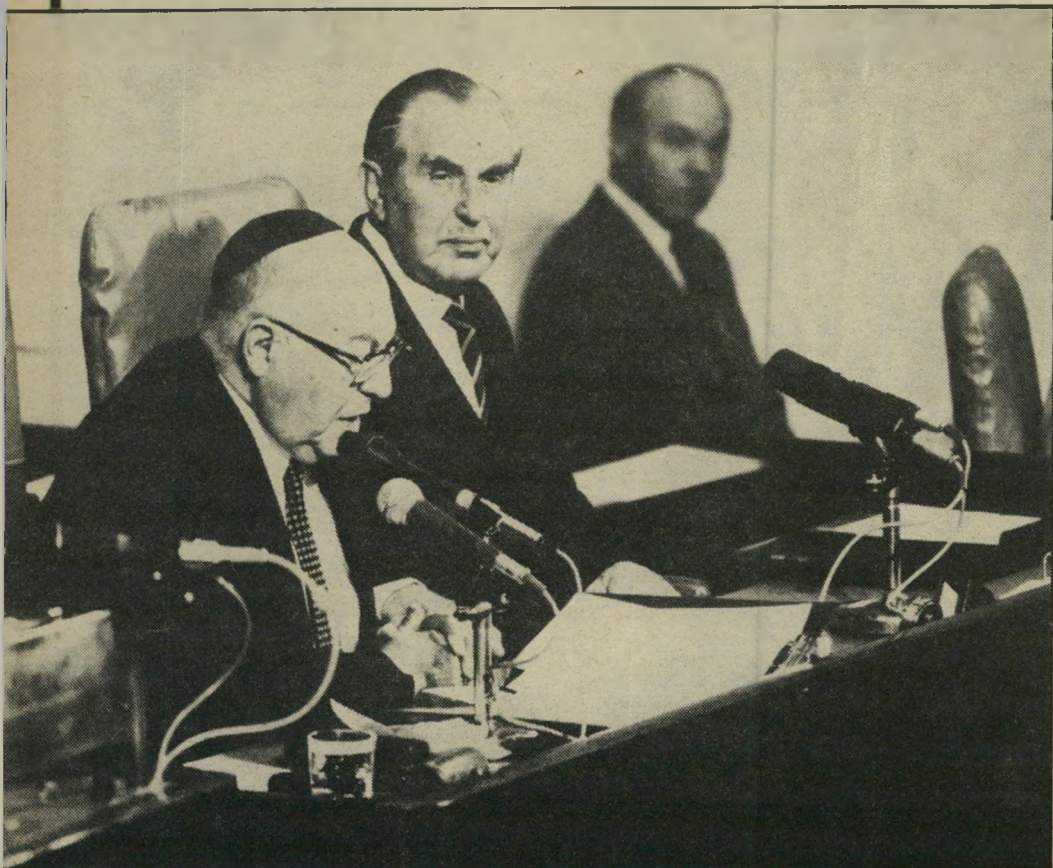

בכורה שלו בישיבה הראשונה של הכנסת היו, בשעה שבחוג נערכה הפגנה נגדו

יתכן שלא היה מעורר ככלל שום רושם ביומו הראשון בכנסת. אלמלא התחכמותיו הכפיתיות של בורג. כאשר הגיע תורו של כהנא להצהיר "מתחייב אני", אמר הח"כ הגועני את מספר תהילים. בורג שיסע אותו ותבע ממנו לחזור ולהגיד "מתחייב אני". כהנא שוב אמר זאת, והוסיף שוב תהילים. כך זה חזר כמה פעמים. ובניתיים הספיק כהנא לצבור את כל הפירוטמת שהיה זקוק לה. כדי לעשות רושם על תומכיו הפרימיטיביים.

התנהגות ה"ור לא העידה על תבונה רבה. אילו סבר כי דברי כהנא אינם תואמים את החוק, יכול היה להמשיך בסדרהיום ולקבוע כי כהנא לא קיים את החוק, ועל כן אינו נהנה מזכויות של חבר-כנסת (משכורת, זכות-דיבור וכו'). אם סבר כי ההצעה של כהנא תופסת על-פי חוק, היה זה טיפשי לתת לאיש פירוטמת-כחינם על-ידי התכשורת נהלית.

שגיאה זו הצטרפה לשאר הפאשי לות של בורג. אני כבר מתגעגע למנחם סנידורו" הורה ח"כ ותיק של המערך בתום הישיבה.

בשורה הראשונה, סיעות כגודל רומה. אך לאיחבכות (כגון הרשימה המת-קדמת) הושבו בשורה הרביעית. הבעיה העיקרית היתה לגבי מיקומו של מאיר כהנא. קצין-הכנסת, יצחק בריגל, חשש שמא יגרום למהומות. ואף לתיגרות-ידיים. לכן יצר חיץ אנושי בין כהנא, שהושב בשורה האחרונה מאחורי הליכוד ובין הסיעות האנטי-גועניות, שהושבו במרחק של עשרה מושבים. בין המערך והליכוד.

הדבר הוכיח את עצמו כאשר פרצה מילחמת-הצעקות הראשונה בין כהנא ורק"ח. על רקע הדרישה של התחיה לדון בענייני היהודים חברית-המועצות. הקומוניסטים וכהנא החליפו צעקות, אך היו רחוקים מדי זה מזה מכדי לעבור לשפה מעשית יותר.

כהנא עצמו היה עלוב למדי. כאשר ישב במקומו הזמני — המקום שבו ישב בשעתו שמואל פלאטו-שרון — לא בלט יותר מאשר הנוכל מסביון. בלי חבורת הבריונים סביבו. לא היה כהנא מרשים.

בדרכו לכנסת הפריח כהנא נשי"קו-אוויר, בהבעה מפחידה של כוז ומשטמה, לאלפי המפגינים נגד הגזענות. שציפו לו לפני הכנסת (ראה עמודים 12-13). הוא התיישב במקומו מתחת ליציע-העיתונות, כשסיכה מצמידה את כיפתו השחורה לשערך הרליל. שכנו לספסל, יגאל הורביץ, לחץ את ידו בקרירות. מועמד הליכוד לכהונת יו"ר הכנסת, מאיר כהן-אביב, קרו כולו לעומת חברו לדונ ההשקפות, לחץ את ידו בחום. העיתונאים ביצע העמוס עד לעייפה עקבו אחרי כל תנועה שלו.

אלופים מקיר אל קיר

ל עימת התנהגותו של בורג. המאוהב בעצמו, בלט נשיא המדינה בהופעתו הטובה.

חיים הרצוג ניצל את ההזדמנות כדי להגיד לכנסת כמה מישפטים חריפים, שהיו לבושים כמוהו בלבוש אלגנטי.

כיו"ר זמני מגיעה בתקנון הכנסת, האוסר על חבר-הממשלה לכהן גם כיו"ר בית-המחוקקים. התצלומים בעמוד זה: זאב אקרמן, (ישראל סאן)

בלתי-חוקי אחרי נאום המצויין של הנשיא, נשא יוסף בורג נאום מתחכם, שלא זכה בהקשבה. רבים ראו בכהונתו של בורג

הוא דיבר בתקיפות רבה נגד הגזענות. הפוגעת בדמוקרטיה, וכל אחד הבין כי הדברים מכוונים אל מאיר כהנא — אף שלא הזכיר אותו בשמו. הרצוג עמד על העובדה שיותר מעשרה אחוזים מחברי-הכנסת הם קצינים בכירים, שהצטיינו בשרות ביטחונה של המדינה, והרגיש כי קצינים אלה מפורזים לכל רוחב הבימה, "מן הימין ועד השמאל". היה ברור שהוא מתכוון לרבי-אלוף (מיל') רפאל איתן, מימין, ולאלוף (מיל') מתי פלד, ברשימה המתקרמת, כשהוא מגנה בעקיפין את הקוראים להחרמת הרשימה.

יחד עם עוד וייצמן, יצחק רבין, מוטה גור ואחרים, יכלו רפול ופלד לחגוג מעין פגישת-מחזור של צמרת צה"ל בששת-הימים.

בפנית הוותיקים בירכתי האולם ישבו ח"כים קשישים, שבעבר הלא-רחוק שלטו בכנסת ביד רמה. מפא"י-ניקים יודע-שילטון, כמו יוסף אלמוגי, יצחק קורן ומשה ברעם; טובה סנהדרית מהמפד"ל, אברהם שכטרמן מחרות.

ראש המוסד לשעבר, איסר הראל, נראה שחווה, כמעט רפה, קשה להאמין (המשך בעמוד 62)

פגישת מחזור עזר וייצמן מברך את מתי פלד, חברו למטכ"ל של ששת-הימים. משמאל: מרדכי בר-און, לשעבר קצין-החינוך הראשי של צה"ל, בין מנחם פרוש ורמול.